

באירוסין וזוינתה זרלוטה, ואמר זרמו כי עשתה ככלה זישראל לזנות בית אבי, והנזלה היא נעסות' כן לזונה, לזנות הוא כאשר השטה אשה תחת אישה, כי הנערה אשר לא ארעה לא אקרא זונה נעכנה עם אחר העם, אבל היא מיועדת לו (הרמב"ן); וז"ל הרא"ם ואם אמת היה בעדים והתראה זוינתה לאחר אירוסין, לא אם היה אמת שלא נמלא לה בתולים, כדמסיים ז"י קרא לא נמלאו בתולים לנערה, דא"כ אחתי לאו בת סקילה היא, דלמלא קודם אירוסין נעלמה, וא"כ לאחר אירוסין דלמלא לא היה עם עדים והתראה, אלא ע"כ לומר דה"ק אם אמת היה הדבר שלא נמלאו בתולים לנערה, אלא זוינתה אחר אירוסין בעדים והתראה כפי מה שסעף עלי"י נעלה ע"כ. הרבו דברים להשלים תנאים המקרים במקרא, ולדעתי א"ל להוספת דברים אלה, כי לפי המצוא למעלה בלשון וסם לה עליבות דברים, שהמכוון זו הגדת עדים על מעילתה לזנות באירוסין, אי"כ מה שאמר כאן ואם אמת היה הדבר הזה, פ"י אם דבור העדים עלי"י, אמת הוא, והיינו עליבות ומועילתה בארוב שלה, והיא הזנות שמתחיו, ותרגומו (ווען דיעזב אירוסאזע וואסר אינט): (כג) גערה בתורה מאורשה. ענין נערה המאורסה, כי כאשר יראו עדים מרחוק איש מוסת נערה וטכב עמה בעיר והרימו העדים קולם והתרו זהם, לדעת זרמונו, יתחייבו שניהם סקילה, שגם האשה נחזקת מזה לדעת כיון שלא לעקב כלל, כי דרך כל חנוסה לעקוב בעיר להושיעה ולהלילה, ואם יראו אותה צדה שיחזיק זה וישכנה, הרי זו נחזקת חנוסה ושעורה. וטעם לעקב יתכן שלעקב או טעמו אם לעקב אין מושיע לה, כי אפילו טעמו שלא לעקב פטורה כיון שאין עם מושיעים לה, והכלל אם יש לה מושיעים זין בעיר זין צדה חייבת, אין לה מושיעים זין בעיר זין צדה פטורה שלא דבר הכתוב אלא זהוהו, ולא ידעתי זדין העקב אם ראינו נערה שהחזיק זה איש והיא נחמתה זו בכל כחה וזוכה ואוחזת בזנדיה או נשערתה להמלט ממנו, ולא ידעה לעקב, למה חסבל, אלא גם העקב זהוהו לדון זה מן הסתם בעיר ממוסתה וצדה חנוסה (רמב"ן) ונראה שהכתוב לא הזכיר רק העקב שהוא קלה האחרון מקיימתי אינסתה, כי נערה בתולה נחמלה הסתם צידי איש לא העקב להשמיע קולה זרבים, כי מתנגד הדבר לכבודה ומרפה היא לה שיראו בני אדם התאזקת האיש זה, לכן בכל יכלתה השחל תחלה בהלגה והסתר להגלל ממנו אם נכרמת יד נדרו וכדומה מן התאמליות אשר נכמה לדחות ולהמלט ממנו, ואם אחר כל אלה תמלא שולשת כחה נדרו, כשמתגשת כי רב סילו עלי"י ולא תמלא עוד אופן להרמיקו ולדחותו ממנה, אז תרים קולה להביא לה מושיעים, ועצב הכתוב קיימתי אינסתה הקודמות, ולא אסו רק האחרון שהיא העקב. והנה למתי דקיימלי"ן (סנהדרין מ"א) לזריך שיתיר עלמו למיתה, ואף שמתרין זו ומודיעים לו חייב אמת מיתת ז"ד אינו נהרג אלא כשיאמר על מנת כן אני עושה, אבל כשאינו רק שותק ומתכין בראשו ואמר יודע אני פטור (רמב"ם רפ"ב סנהדרין), אי"כ למה האריך הכתוב למחלי סיוח מיתתה ופטורה נלעקה, הלא הכל תלוי אם התירה עלמה בפירוש למיתה, דבלא"ה אף בלא לעקב פטורה, ומה אהני לן העקב להורות שהיא חנוסה לפטורה, אם התירה עלמה למיתה בפירוש א"כ גילתה שהיא זרלוט? הנה לדעת הרמב"ן דאע"ג דאע"ג רב"ד ירגז ואל יעבור, היינו שזוהו עליו שיהרג על שמו של הקצ"ה, אבל שיהרג ז"ד אין לנו ואי עבר פטור. כדדשינן הכרת הכרת הנפש הריא, היא לא חנוסה ולא מוטעת, ניחא קרא דילן, דאע"ג שהתרו זה שאין האונס מתיר וקבלה התראה זו, מ"מ אין לנו לזונה זמיתה, אבל לדעת הראש"ד דג' עברות הללו שהם נחמת סוזה עלום, אם התרו זהם ועברו עניהם אף באונס ימיתוהו ז"ד (ע"י מרדכי הר"ן סנהדרין ס"א ז') קשי"י לו קרא. ונראה שאין כוונת הכתוב רק להודיע אופן המייבנה מיתה והפטורה, דכשלא לעקב יש מקום להמיתה והיינו כשהתירה עלמה למיתה בפירוש, וכשלעקב יש מקום לפטורה אפילו התירה עלמה א"כ למיתה בפירוש, ואף שזוהו גילתה שזרלוט עשתה, מ"מ כיון שחמלה באונס אין למייבנה אף שסופה זרלוט, כדנא (כתובות נ"א ז') תחלתה באונס וסופה זרלוט שזוהו הניחו אותו מותרת לנעלה דילך אלבשה. מדע דלעקב דקרא לא נלעקה תחלה ועד סוף קיימתי, דמדכתיב אין לנערה חטא מות שאמר עלי"י יציע בתרגומו לית לעולמת' דין קטול אלהן גזרזא יפטרינה מני' בגיטא, ואי נלעקה תחלה ועד סוף קיימתי, הא חנוסה היא ואשת ישראל שנלנסה מותרת לנעלה, אלא ע"כ דתחלה לעקב והראית שהיא חנוסה, ואס"כ כשקיבלה התראה והתירה עלמה למיתה, אף שאין למייבנה מיתה כיון דתחלתה באונס, מ"מ אסורה לנעלה. וכתמחא דמילתא הכי הוא דרוב הנבעלות באונס סופן זרלוט דילך אלבשינה ומתהני מעברה, כדמשמע זירושלמי ס"ד דסוזה נהאי אחתה שנבעלה באונס וא"ל ר"י ולא ערב לך בסוף, א"ל אף שנחמלתו אינו ערב בסוף ערב, וכיון דתמחא דמילתא הכי הוא, שפיר מוקמינן לקרא זהכי. ולכאורה נראה כי דעת יצ"ע כלבוה דשמואל דתחלתה באונס וסופה זרלוט אסורה לנעלה, וכ"כ בית הלל זא"ה"ע ס"ו ו' סק"א, וכ"כ בפני יהושע שם נכתובות, ע"ש. ואפשר דאית' לרזרי יציע אליבא דכ"ע, ואף דנא מודה

מורה נזה, רעד כאן לא מליני אצוה דמחולל ורצא אלף כשתחלת ציאה צאונם הוי' חי אצרי
 צי' דינר אלכסא והוית ארופה אף כשקוסה ברטון, אלל כשלל היתה ארופה רק קודם ציאה, דהיינו
 בעת שהיימו עלי' בקירוב צטר ובעת החאצקו עמה צמזוק ונסוק וכדומה מן המשמושין, אם צמסך
 זמן זה לעקס עד תחלת הציאה ואז שתקס, אף דגם צכה"ג ים סברה לומר דינר אלכסא ותהיה
 כאטקס אף צתחלת הציאה, מ"מ מודה רצא דזו אקורה לצעלה, דרצא לא שרי רק כשתחלת ציאה
 צאונם הוי', אונם לענין מיתה צודאי כ"ע מודו דפטורה, אע"ג דאחרו צם והסירה עלמה למיתה
 מ"מ כיון טע"י שהיימו עלי' בקירוב צטר וע"י חיבוק ונסוק, אע"ג אלל לרנונה היתה כי החאצקס
 עמו כל מוסך זמן זה, מ"מ החפעלה להחלבצ צינר להחחלת הציאה ולהחיר עלמה למיתה וכיון
 דהא שהחירה עלמה אינו מרנון וחסך גמור רק מלד אונם דאלכסא ינר תחלה, ומזיד הקרוב לאונם
 סוא אין צדינו למייצה מיתה, וזוה האופן קרא משמע"י לעקס תחלה קודם החחלת הציאה ואס"כ
 שתקס, צוה אין לנערה חטא מות, ומ"מ אקורה לצעלה לכ"ע: (כד) ענה. הענה והספיל אוחה
 מכשרחה מהייתה עוד ראוי' לצעלה (רע"ם): (כו) אין לנערה חטא מות. מ"מ מוצת דין דקטל,
 פירש חטא לשון עונם כמו זאת תהיה חטאת מלרים ומטאת כל הגוים דתרגומו סרענות מלרים (אכ"י יד)
 ולרצוחו (סנהדרין ע"ג) כולי קרא יתרה הוא דפשיעא דכשנאקסא אין לה עונם כלל דכל אונם
 כשנאקס פטרי, וע"כ לדרשה אחי, ואחרו, חטא אלו חייבי כריתות, מות אלו חייבי מיתת צ"י,
 ולהרות לכל חייבי כריתות ומיתה צ"י טעערויות מלינן אוחן צנטשן דומ"י דנערה מאורסה, לדרביס
 חטא מות חרי מלי נינהו אין צה לא חטא ולא מות, ומסרון הוי' דומ"י דשמש ירח עמוד זבולה
 והצינו צמלת חטא ענין הכרת, טפירסוהו מן והייחי אינו וצני שלמה חטאים (מ"א ח' כ"א) טפירסו
 פקרים ומנועים מן הגדולה, ועונם הכרת הוא חסרון הגועס הגדול המיועד לנשם צניי עה"צ.
 כדליתא צספרי אין הכרתה אלל הפסקה, עיי' ויקרא ד' י"ג יאשמו, וצכ"מ רס"ס מתצונה צסם
 הרצ"ן, וצמכרצ"י (ויקרא י"ז צ') אם הכהן המשח יחטא, ירע טוני' כד"א והייחי אינו וצני
 שלמה חטאים: יקום איש. יללס אין זה כענין צהמה הרצעת טכ' צה זאת הבהמה תהרגו, כי
 אונם הבהמה לא חתקומם כלל, אלל זו שהיתה חחלתה צאונם, והתקוממה כפי יכלתה הנה קרה
 לה כמו שקרה לנרלח, טעעברה צו עברה נגד רנונו לסיכך אין לה צחטא ענין כלל (הכ"ל):
 (כח) לא ארשה. הגנייה מלעיל כרין העבר, ופי' שלא נחארסה לאיש מעולם (דאם ניא פער-
 לאצט וואר), כי רק צאונן זה דצר הכחוצ דקנשא לאצ"י, אלל אם היתה ארופה מלפניס, אף
 צניוס טנאקסס היא פטריי טונ אין הקנס לאצ"י רק לעלמה, כי הלכה כ"ע (כחצות ל"ח) נחארסה
 ונחגרסה קנשא לעלמה, והמחרגמו צהויה (דאם ניכט פֿעברלאצט חיזט) מחנגד להלכה ולמטסט
 הלשון. רעד דליכא מ"ד חסם דיליף מג"ש דאף צנחארסה ונחגרסה קנשא לאצ"י, ומקסינן עלי' סידי
 אחי גויס ומפקי משטעי לגמרי (דמשוה ארופה כלל ארופה ומיעקר קרא ממשמעוטי לגמרי) ומשגי
 קרי צי אשר לא ארופה. ע"ש. וה"ל כוונת דצריהס, כי שמות הפעלים יצאו על דרכים משויס אין קץ
 להם (כמ"ס הרצ"ע צחאזנים) עד דלפעמיס חכונת העבר הוא סם הפעל, כמו חחלת דצר ה'
 צחושע, שמלת דצר הוא פעל עבר צכל המקרא וכאן הוא לרש"י סם דצר דיפור, וכן צחאצית
 צרא אלהיס שתינת צרא הוא פעל עבר צכ"מ, וכאן הוא סם הפעל וענינו כמו צריאה (ערס"י סם ורוריה)
 וכן לי נקס וטלס, וכן והדצר אין צהס (ירמיה ה') אינם פעלים, אלל שמות הפעלים, וענינם
 כמו שלום דצור (עמ"ש צססוק שחת לו), ויש פעלים רבים שאינם מורים כלל על טנוי לא על
 פעולה, ולא על הפעלה, ואין צכסס כ"א הוראת החחר רוצקו עם נוטא המחמר, כמו מה טע
 אכליך (צמדצר כ"ד) טשיעורו מה טווציס המה, וכן ה"א גדלת מאד (תהלים ק"ד) טהוא כמו
 גדול אחת, והוא מלחוח להיק להשתמש צפעל עבר ממין הוה צמקוס סם החחר עם דצור התליחות,
 וכן כאן להך מ"ד מלת ארשה אף טהוא צחכונת פעל ישמש ג"כ צמקוס סם, וענינו לא ארופה,
 אונם צה טנוי זה לתועלת הגו"ש. ואף טהדצרים האלה אינם להלכה כחצתים להויח מדעת חסרי
 צינה צכוונת אחרס צכ"מ אל תקרי, כי אין כוונתם לטנות הקדיאה המקובלת, טהרי כאן ישתדלו
 לצחר פטעות המקרא מוסכס לגויס, ואיך יטנו הקריאה, הלל יצרחו מן הגרוע אל היותר גרוע,
 אלל אחת כוונתם צלשון אל תקרי על טנוי המוצן, וכצד העירוטי ע"י צכמה מקומות: (כט) ונתן
 איש השכב. שלש מלות אלה מיוסרות לגמרי, דודאי איס אחר שלא עשה עול לא יחן קנס,
 ולה אצ"ל (כחצות מ"י) דשמיסס כסך טהוא נותן אינו אלל להנחת טכרינה לצד, וסוך מזה טייצ
 צחשלומי הצעת והעסם והלער, ומלשון חרגוס יאונתן טכתז ויתן דמי צהמה חמשין סלעינן, יראה
 טהחמשיס סלעים הם דמי צנת, חה אינו, ואין טסק טהוא משגת המדפיסיס. רעד דלמד מרז"ל
 (כחצות מ"צ) לא זכתה הטרסה לאצ אלל משעת חתינה, וגני עבר דכתיב כסך שלסיס יתן לאדוני
 לא